

[Horn.]

i alt fald sige — og det tror jeg jeg kan sige på alle de medlemmers vegne, som var med i det daværende udvalg —, at det er absolut i strid med den ånd, hvori denne lovgivning blev udformet.

Det andet tilfælde drejer sig om en ejendom i Staarup i Hørby sogn i Holbæk amt. Her fulgte ministeriet ikke flertallet i sognerådet, men mindretallet. Man kan således sige, at det ikke er praksis, at ministeriet altid følger den afgørelse, som flertallet ude i det lokale sogneråd har truffet. Det kunne jo være praksis, at man lod det standpunkt, de lokale myndigheder, som kender til detailierne, har taget, være afgørende. En sådan praksis følges ikke, kan jeg forstå, eftersom man i det ene tilfælde følger mindretallet og i det andet flertallet. At det skulle have nogen politisk baggrund, selvom det godt kunne se sådan ud, tør jeg ikke sige noget om, det vil jeg i høj grad betvivle. Den ejendom, der her er tale om, er en ejendom på 3 ha, som desværre i ca. 30 år har været drevet fra en større ejendom på 16 ha, og nu har de to ejendomsbesiddere altså besluttet, at de 3 ha simpelthen skulle lægges ind under gården på 16 ha. Der kunne ikke blive flertal for det i sognerådet, men mindretallet støttede synspunktet, og ministeren fulgte det.

Nu skal jeg villigt erkende, at selvom bygningerne efter det for mig oplyste er beboelige, er det nok troligt, at bygningerne til den lille ejendom, der i så mange år ikke har været drevet som selvstændigt brug, trænger til en betydelig istandsættelse, hvis gården skal drives selvstændigt, og at der derfor kunne være tvivl om, hvorvidt den mand, der eventuelt skulle overtage den som selvstændigt brug, kunne lade bygningerne istandsætte i det omfang, det var ønskeligt. Jeg går ud fra, at det er dette synspunkt, som man i en lang række tilfælde har lagt til grund, der har bevirket, at flertallet i sognerådet ikke absolut afviste tanken om nedlæggelse af ejendommen, men anbefalede, at de 3 ha udstykkedes som tillægsjord til omliggende, mindre ejendomme; jeg vil tro, at en sådan arrondering, som det kaldes med et fremmed udtryk, i og for sig godt kunne forsvares som værende både efter lovens bogstav og dens ånd, når det drejer sig om en ejendom, der ikke har været drevet som selvstændigt brug i 30 år. Men det er ikke det, der har været afgørende for ministeriet, hvis det referat, der var at læse i „Holbæk Amtstidende“ for den 6. september i år, er rigtigt, idet nemlig ministeriet ifølge dette referat giver en an-

den motivering. Jeg beder om formandens tilladelse til et kort citat. Der står:

„Da samdriften har fundet sted fra før loven blev vedtaget, har landbrugsministeriet givet tilladelse til sammenlægningen.“

Jeg mener ikke, at denne motivering kan holde overfor lovens bestemmelser, og også her kan jeg sige, at afgørelsen er i strid med den ånd, i hvilken loven i sin tid blev vedtaget.

Jeg vil bede den højtærede landbrugsminister om at undersøge denne motivering lidt nærmere, at gennemdrøfte med sine folk i matrikelskontoret, eller hvem der har med det at gøre, hvilke regler og hvilken praksis der er fulgt, og nøje gøre sig bekendt med — idet jeg dog må gå ud fra, at dette er sket i forvejen —, i hvilken ånd den lov er skrevet, der her er tale om.

Jeg kan godt se, at der måske i begge disse tilfælde, som jeg håber er de eneste overgreb, der har fundet sted siden lovens gennemførelse, findes nogle rent menneskelige motiver, som kan tale for den afgørelse, der er truffet. Manden har haft ejendommen i 20—30 år og drevet den under sin hovedejendom; hvorfor skulle han så ikke beholde den? Jeg kan som sagt godt se, at der er menneskelige hensyn, der gør sig gældende, både hvad angår den pågældende gårdmand med de 16 ha og den gamle mand, der i og for sig gerne ville af med de 2 ha, fordi han bedre kunne passe 5 tdr. land end 7. Men jordfordelingen her i Danmark kan, som forholdene er, ikke afgøres udfra menneskelige hensyn, ihvertvel jeg naturligvis mener, at vi i videst muligt omfang også bør tage hensyn til de rent menneskelige momenter. Når det drejer sig om fordelingen af Danmarks jord, gælder det om at fordele den på en sådan måde, at der skabes flest mulige selvstændige brug, og det er ikke sket i disse to tilfælde; der har man tværtimod modarbejdet denne opfattelse. Jeg tror derfor også, jeg er i fuld overensstemmelse med Danmarks husmænd, og jeg er i alt fald ganske sikker på at være det med Danmarks ungdom, når jeg siger, at vi må bede om, at disse tilfælde giver anledning til en grundig drøftelse indenfor ministeriet — eventuelt med jordlovsudvalget, som det også var værd at tage med på råd i disse sager — med det formål at få skabt klare linier, så denne lovgivning ikke forfusktes, men administreres i den ånd, i hvilken den i sin tid blev formet: at dette problem skulle løftes ud over dagens politik.

Endelig er der en sag, jeg gerne vil nævne overfor den højtærede undervisningsminister; den blev rejst her i tinget for 20 år